

Kamer der Volksvertegenwoordigers		Chambre des Représentants	
Zittingsjaar 1936-1937	N ^o 50		Session de 1936-1937
	VERGADERING van 1 December 1936	SEANCE du 1 ^{er} décembre 1936	

WETSVOORSTEL

tot de regeling van de vaststelling der overtredingen en de toepassing der boeten in zaken van met het zegel gelijkgestelde taxes.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

Daar de wetgeving der met het zegel gelijkgestelde taxes van zuiver administratieve aard is, vertoont zij dan ook al de hoedanigheden en gebreken die eigen zijn aan dezen oorsprong.

Zij maakt een geheel uit, zorgvuldig en kundig samengesteld door specialisten en het valt te betwijfelen of de hervormers haar zouden kunnen vervangen door een systeem waarvan het principe minder irriterend zou zijn voor de particulieren en even renderend voor de Schatkist.

Daar zij echter opgemaakt is door studiemensen die uitsluitend bezorgd waren om de rendering der belastingen, vertoont zij het gebrek aan onvoldoende contact met de werkelijkheid, van een buitensporige strengheid ten opzichte van den belastingsschuldige te goeder trouw en van een overdrijving, tot willekeur toe, van de macht van onderzoek en beteugeling, die zij aan de Administratie toekent.

De verre en misschien wel twijfelachtige hervormingen die werden aangemeld in de economie zelf van de wetgeving, kunnen des te minder de aandacht van den wetgever afleiden van de irriterende misbruiken van de huidige bepalingen, daar, indien er niet spoedig aan verholpen wordt, dezelfde gebreken zullen blijven voortbestaan in de nieuwe teksten die aan het Parlement voor bekrachtiging zullen worden voorgelegd.

Het is niet zoozeer het principe van de belasting dat onpopulair is, doch wel het kwellend karakter van de inning er van en het systeem van blinde onderdrukking, dat ning er van en het systeem van blinde beteugeling dat keke zaak en ten laste van onwetende belastingsschuldigen, van misdrijven te goeder trouw.

Het behoort den wetgever om, in dit opzicht, de buitensporigheden die hij tot hiertoe toegelaten heeft, goed te maken door teksten waarin, enerzijds, de administratieve willekeur, voor wat betreft de vaststelling der over-

PROPOSITION DE LOI

réglementant la constatation des contraventions et l'application des amendes, en matière de taxes assimilées au timbre.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La législation sur les taxes assimilées au timbre étant d'élaboration purement administrative, se caractérise par les qualités et les défauts inhérents à cette origine.

Elle constitue un ensemble, laborieusement et savamment édifié par des spécialistes, et il n'est pas certain que les réformateurs puissent y substituer un système, dont le principe soit moins irritant pour les particuliers tout en assurant un égal rendement vis-à-vis du Trésor.

Rédigée toutefois par des hommes d'étude, exclusivement soucieux du rendement de l'impôt, elle pêche par son manque de contact avec la réalité, par son excessive sévérité vis-à-vis du redevable de bonne foi, et par l'exagération jusqu'à l'arbitraire des pouvoirs d'investigation et de répression qu'elle confère à l'Administration.

Les réformes lointaines et peut-être problématiques qui sont annoncées dans l'économie même de la législation peuvent d'autant moins détourner l'attention du législateur des abus irritants des dispositions actuelles que, s'il n'y est porté remède, les mêmes tares subsisteront dans les textes nouveaux que le Parlement sera invité à homologuer.

Ce n'est point tant le principe de l'impôt qui est impopulaire, mais bien le caractère vexatoire de son recouvrement et le système de répression aveugle qui prétend ignorer, dans une matière nécessairement compliquée et à charge de redevables ignorants, les délits de bonne foi.

Il appartient au législateur de remédier à cet égard aux excès qu'il a tolérés jusqu'ici, par des textes mettant d'une part en lisière l'arbitraire administratif en ce qui regarde la constatation des contraventions et tempérant d'autre

tredingen, aan banden wordt gelegd en, anderzijds, de strengheid van de beteugeling gematigd wordt, tegenover die welke voor de eerste maal een overtreding begaan en te goeder trouw handelden.

A. — Vaststelling der overtredingen.

De vaststelling der overtredingen in fiskale zaken geschiedt, volgens het huidige systeem, op een wijze die niet overeen te brengen is met het gemeen recht, alhoewel het in dit opzicht en om reden van verschillende omstandigheden, onontbeerlijk zou zijn dat de oprechtheid der processen-verbaal streng verzekerd weze.

De wijze van opstellen van een vaststelling van overtreding kan den ondergang met zich sleepen van den belastingplichtige. Nu, door een zonderling voorrecht, zijn de processen-verbaal in fiskale zaken aan geen enkelen bepaalden eisch onderworpen, die de waarheid er van moet verzekeren. De belastingplichtige is dus feitelijk overgeleverd aan de willekeur van den verbalisant die, dikwijls nog heel jong zijnde en door beroepsijver gedreven, zich van zijn taak kwijt in voorwaarden die heel dikwijls indruischen tegen het eerbiedigen van de vrijheid van het individu en de onschendbaarheid van het domicilie.

De verbaliseerende agent handelt meestal alleen. De eenige waarborg van rechtvaardigheid die van dezen ambtenaar, die het lot van een gansche familie in handen heeft, geëischt wordt is, dat hij het brevet van surnummerair bekomen heeft. Dit volstaat niet om de misbruiken te beletten.

Het is niet aan te nemen dat een ambtenaar, alléén, en zonder voorafgaande verwittiging, handelshuizen mag binnentreden om er over te gaan tot het onderzoek der boeken en er zoogezegde bekentenissen te onttrekken aan verschrikte mensen.

Zulke macht is des te meer onduidelijk, daar de processen-verbaal, in dergelijke voorwaarden opgemaakt, geldig zijn, behoudens bewijs van het tegenovergestelde. Al te dikwijls kan men vaststellen dat het proces-verbaal niet meer een vaststelling is van materiele elementen, opgeleekend met het oog op het vaststellen van een overtreding, maar veeleer een daad van fiskale jurisdictie (rechtsmacht) overgelaten aan de macht van den verbaliseerenden ambtenaar die er zich toe bepaalt, zonder de positieve elementen op te sommen, waarop de zoogezegde overtreding berust, er zonder meer het bestaan van te bevestigen.

Het komt, anderzijds, heel dikwijls voor dat de verbaliseerenden ambtenaren de overtreding gronden op bekentenissen die de belastingplichtige hun mondeling zou gedaan hebben. Tegen dergelijke vaststelling baat geen beroep; ze geldt als bewijs tegen den belastingplichtige niettegenstaande zijn latere ontkenningen of interpretaties.

Een ander misbruik dat door de huidige wetgeving wordt toegelaten, bestaat in het laattijdig opmaken der processen-verbaal.

Het komt meermalen voor, dat van een vaststelling eerst een proces-verbaal in regel wordt opgemaakt, maanden, ja zelfs jaren na het onderzoek dat tot de vaststelling der overtreding aanleiding heeft gegeven. De belastingplichtige, intusschentijd in de onzekerheid gelaten nopens

part la rigueur de la répression vis-à-vis de délinquants primaires et de bonne foi.

A. — Constatation des contraventions.

Les contraventions se constatent actuellement en la matière d'une façon exorbitante du droit commun, alors qu'il serait indispensable en ce domaine, et à raison de multiples circonstances, d'assurer la rigoureuse sincérité des procès-verbaux.

La rédaction d'un constat d'infraction peut entraîner la ruine du redevable. Or, en matière fiscale, par un privilège singulier, les procès-verbaux ne sont soumis à aucune exigence définie destinée à en assurer la vérité. Le contribuable est pratiquement livré au bon plaisir du verbalisant, souvent fort jeune et dont le zèle trouve à s'exercer dans des conditions qui portent fréquemment atteinte au respect de la liberté individuelle et de l'inviolabilité du domicile.

Le verbalisant agit le plus souvent seul. L'unique garantie d'intégrité exigée de ce fonctionnaire qui tient dans sa plume le sort de toute une famille, c'est qu'il ait obtenu le brevet de « surnuméraire ». Ce n'est guère suffisant pour empêcher des abus.

Il n'est pas admissible qu'un fonctionnaire puisse s'introduire seul, sans avertissement préalable, dans des maisons de commerce pour s'y livrer à des investigations et pour y arracher des « aveux » à des gens effrayés.

Pareils pouvoirs sont d'autant plus intolérables que les procès-verbaux, dressés dans de semblables conditions, font foi jusqu'à preuve du contraire. Trop souvent on peut constater que le procès-verbal n'est plus un constat d'éléments matériels consignés en vue du décretement d'une contravention, mais qu'il se mue en un véritable acte de juridiction fiscale abandonné au pouvoir du verbalisant qui se borne, sans mentionner les éléments positifs sur lesquels repose la contravention prétendue, à en affirmer souverainement l'existence.

Il est, d'autre part, très fréquent aussi de voir des verbalisants baser la contravention sur les aveux qu'ils auraient recueillis de la bouche du contribuable. Pareille constatation auditive est souveraine et fait preuve contre celui-ci peu importe ses dénégations ou ses interpellations ultérieures.

Un autre abus intolérable, mais pourtant toléré par la législation actuelle, consiste en la rédaction tardive des procès-verbaux.

Il est fréquent que des constats ne donnent naissance à un procès-verbal régulier que des mois, voire des années, après l'investigation. Le redevable, laissé entretemps dans l'ignorance de ce qu'on lui reproche exactement, se voit l'objet de diverses tentatives d'intimidation et de « trans-

helgeen hem feitelijk ten laste wordt gelegd, is dan het voorwerp van menigvuldige pogingen van schrikaanjaging en van voorstellen tot « minnelijke schikking »; en niet zelden gebeurt het, dat overtredingen waarvoor de belastingplichtige uitgenoodigd werd om tot een vergelijk te komen, ten slotte niet vermeld zijn in het proces-verbaal dat de Administratie besloten heeft te doen beteekenen.

Het systeem van bewijs der overtredingen zelf, zou ten andere aan herziening moeten onderworpen worden.

Nu staat het de Administratie vrij het bestaan der overtredingen te bewijzen door alle middelen van het recht, de eed uitgezonderd. Het zonder voorbehoud aannemen van de « vermoedens » en de « bekentenissen » als bewijsmiddel, is een bron van gevaar.

't Is om dit te verhelpen, dat het wetsontwerp den belastingsschuldige bevrijdt van de willekeurige heerschappij van de Administratie, door de bepaling dat deze voortaan geen overtreding meer zal mogen steunen op vermoedens, wanneer een gekwalificeerd en onpartijdig college zich niet voorafgaandelijk zal hebben uitgesproken over de echtheid er van.

Een beroep te dien einde op de college's van experts waarvan sprake in het besluit-wet van 28 Februari 1935 (art. 54, nieuw, art. 48-2), blijkt hier voor de hand te liggen.

Om den belastingplichtige anderzijds te bevrijden van het gevaar dat tegen hem zoogezegde « bekentenissen » worden aangewend, komt het wenschelijk en elementair voor, dat het voortaan verboden worde een overtreding te baseeren op een bekentenis die niet door hemzelf neergeschreven werd.

Om aan deze hervormingen een onmiddellijke doeltreffendheid te verzekeren, blijkt het wenschelijk dat het onderzoek voortaan slechts moge geschieden in tegenwoordigheid van twee getuigen, na voorafgaandelijke verwittiging, en dat de belastingplichtige uitgenoodigd worde om in het proces-verbaal, voortaan op staanden voet opgemaakt, alle opmerkingen op te teekenen, die hij noodig zal achten.

Ten slotte, om gedaan te maken met de pogingen tot schrikaanjaging, gesteund op de onwetendheid waarin de Administratie den belastingplichtige laat omtrent de juiste redenen van de vervolgingen die zij voorbereidt, moet voorzien worden dat de Schatkist niet meer tegen den belastingplichtige zal mogen actueeren, indien het proces-verbaal der overtreding niet binnen de acht dagen van de vaststelling aan deze beteekend wordt.

B. — Straffen.

De buitensporige straffen die het de Administratie vrijstaat toe te passen, hebben door hun overdreven strengheid reeds meermalen den ondergang met zich gesleept van kleinhandelaars die te goeder trouw handelden, doch niet voldoende vertrouwd waren met de wetgeving. Zulke straffen zijn een broeinest van sociale wanorde. Ze zijn anti-economisch en onrechtvaardig.

Een systeem van voorwaardelijkheid der boeten, ten gunste van diegenen die voor de eerste maal in overtreding

action » et il n'est pas rare de voir que des chefs d'infraction au sujet desquels le redevable a été invité à transiger ne se trouvent pas consignés finalement dans les procès-verbaux que l'Administration se décide à signifier.

Le mode de preuve des contraventions devrait, lui aussi, d'ailleurs faire l'objet d'une revision.

Il est actuellement loisible à l'Administration de prouver l'existence des contraventions par toutes voies de droit, serment excepté. L'admission sans réserve des « présomptions » et des « aveux » comme moyen de preuve est une source de péril.

C'est pour y remédier que le projet de loi libère le redevable de l'étreinte exclusive de l'Administration, en spécifiant que celle-ci ne pourra plus désormais baser une contravention sur des présomptions que pour autant qu'un collège qualifié et impartial se soit prononcé au préalable sur la légitimité de celles-ci.

Un recours à cet effet aux collèges d'experts visés par l'arrêté-loi du 28 février 1935 (art. 54, nouvel article 48-2) paraît à cet égard tout indiqué.

D'autre part, pour libérer le redevable du danger de voir exploiter contre lui de prétendus aveux, il apparaît désirable et élémentaire de ne plus permettre qu'une contravention soit basée sur un aveu non consigné par écrit et de sa main.

Pour assurer à ces réformes une efficacité immédiate et lui restituer pendant les investigations une liberté d'esprit nécessaire, il paraît désirable que celles-ci ne puissent plus désormais s'effectuer qu'en présence de deux témoins, après avertissement préalable et que le redevable soit invité à acter dans le procès-verbal, désormais rédigé séance tenante, toutes observations qu'il jugera expédientes.

Enfin, dans le but de mettre fin à des tentatives d'intimidation, basées sur l'ignorance dans laquelle l'Administration laisse le contribuable sur les chefs exacts des poursuites qu'elle prépare, il doit être prévu que le Trésor sera déchu de toute action si le procès-verbal d'infraction n'est pas signifié au redevable dans les huit jours du constat.

B. — Répressions.

Les peines exorbitantes et pratiquement ruineuses qu'il appartient à l'Administration d'appliquer ont entraîné à diverses reprises, par leur exagération, la ruine de petits commerçants ignorants et de bonne foi. Pareille répression est génératrice de trouble social. Elle est anti-économique et injuste.

Un système de conditionnalité des amendes en faveur de délinquants primaires et de bonne foi se trouve être plus

gesteld worden en te goeder trouw handelden, is te dezer zake wenschelijker dan in strafzaken, waar de goede trouw bij de overtreding meestal uitgesloten is en waar de overtreder beschermd wordt door het gansche stel van de proceduurwetten en door den dubbelen graad van rechtspleging.

Aldus zien wij dat de Maatschappij zich bezorgd toont om het lot van iemand die nochtans vrijwillig de strafwet overtreden heeft en om reden daarvan veroordeeld wordt tot vaak zeer geringe boeten. Daarentegen, worden ongelukkige, onwetende menschen, onschuldige slachtoffers van een te ingewikkelde wetgeving, overgelaten aan een streng lot en aan een administratieve schraapzucht zonder controle en worden verplicht boeten te betalen — zonder verhaal — die meestal tienduizenden, zelfs honderdduizenden franken beloopten.

De meest elementaire rechtvaardigheid eischt dat er een einde gemaakt worde aan dit regime dat door een wonderlijke verwarring er toe gekomen is, een houding van dikwijls overdreven vergevengszinheid aan te nemen tegenover verstoorde van de sociale orde, doch dat daarentegen met buitensporige strengheid optreedt tegen onschuldige burgers die in een der gangen van den doolhof, waardoor de Staat hen verplicht te gaan, verdoold zijn geraakt.

Een andere gewettigde eisch die wij aan de Administratie mogen stellen in zaken van beteugeling der overtredingen, bestaat hierin dat zij voortaan, bij het vaststellen van een overtreding, rekening houde met de niet-verplichte betalingen die door den belastingplichtige werden gedaan. Het komt inderdaad vaak voor dat onderzoekingen doen uitschijnen dat, zoo de belastingsschuldige nagelaten heeft in zekere zaken de vereischte taxe toe te passen en aldus onvrijwillig de Schatkist heeft te kort gedaan, hij daarentegen fouten heeft begaan in omgekeerden zin en taxes heeft toegepast die niet vereischt waren.

Het zou dus maar rechtvaardig zijn dat de Administratie een compensatie make van de sommen waarvan zij de betaling eischt, ten gevolge van een overtreding en deze, slaande op hetzelfde dienstjaar, waarvan de belastingplichtige zou kunnen rechtvaardigen ze betaald te hebben zonder dat ze vereischt waren. De boeten zouden maar mogen geëischt worden op het kredietsaldo, toekomend aan de Administratie na de vereffening van deze compensatie.

Het schijnt wel zeker dat de inlassching in het Wetboek van de met het zegel gelijkgestelde taxes van deze bepalingen van elementaire rechtvaardigheid een einde moet maken aan de meest irriterende misbruiken van de huidige wetgeving en moet toelaten met een gerust gemoed de beloofde hervorming er van af te wachten.

Het blijft nochtans zeker dat alleen de organisatie van een Administratieven Dienst voor Betwiste Zaken, betreffende fiscaal verhaal en schatting der boeten, van aard zal zijn om volle bevrediging te geven en om een einde te maken aan het verschrikkelijke misbruik, dat in een zaak waarvan voor den belastingplichtige zooveel afhangt, bestaat, in het feit, zich practisch overgeleverd te zien aan de grillen van een Administratie die terzelfder tijd rechter en partij is.

désirable en la matière qu'en matière pénale où la bonne foi est le plus souvent exclusive d'infraction et où le contrevenant se trouve protégé par tout l'arsenal des lois de procédure et par le double degré de juridiction.

On en arrive ainsi à voir la Société se pencher avec sollicitude sur le sort d'un homme qui a volontairement contrevenu à la loi pénale et qui se trouve de ce chef condamné à des amendes souvent anodines, mais abandonner à un sort rigoureux et à une aptitude administrative sans contrôle de malheureux ignorants, victimes innocentes d'une législation compliquée, invités à payer — sans recours — des amendes qui s'élèvent le plus souvent à des dizaines, voire à des centaines de milliers de francs.

L'équité la plus élémentaire exige qu'il soit mis fin à ce régime qui, par une étonnante confusion, en est arrivé à adopter une attitude de clémence souvent excessive vis-à-vis des perturbateurs de l'ordre social, mais qui ne fait pas de quartier à de bons citoyens, dont l'activité constructive s'est égarée dans un des dédales du labyrinthe au travers duquel l'Etat lui impose de s'acheminer.

Une autre revendication légitime en matière de répression consiste à exiger que l'Administration tienne compte désormais, lors de la découverte d'une contravention, des paiements effectués indûment par le redevable. Il n'est pas rare, en effet, que des investigations fassent apparaître que si le redevable a omis en certaines matières d'apposer la taxe requise, frustrant ainsi involontairement le Trésor, il a commis par contre d'autres erreurs en sens inverse et appliqué des taxes qui n'étaient pas exigibles.

Il conviendrait que l'Administration effectue une compensation entre les sommes dont elle exige le paiement à la suite d'une infraction et celles, relatives au même exercice, que le redevable justifierait avoir payées indûment. Les amendes ne pourraient être exigées que sur le solde créditeur revenant à l'Administration après cette compensation.

Il semble certain que l'insertion dans le Code des Taxes assimilées au timbre de ces dispositions d'élémentaire équité doive mettre fin aux abus les plus irritants de la législation actuelle et permettre d'en attendre la réforme promise, dans une atmosphère d'apaisement.

Il n'en reste pas moins que l'organisation d'un contentieux administratif, rendu largement compétent en matière de recours fiscaux et d'appréciation des amendes, sera seul de nature à donner à cet égard tous apaisements, et à mettre fin au redoutable abus que constitue en matière aussi fondamentale pour le contribuable le fait de se trouver abandonné pratiquement aux caprices d'évaluation d'une Administration, juge et partie.

WETSVOORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

Aan het Wetboek der met het Zegel gelijkgestelde Taxes, wordt een artikel 205bis toegevoegd, als volgt luidend :

« De processen-verbaal van overtredingen, gegrond op vaststellingen gedaan aan de woning, zullen slechts geldig zijn wanneer twee ambtenaren die ten minste het brevet van surnumerair bezitten, deel hebben genomen aan de vaststelling en wanneer de belastingplichtige, over de post door aangeteekend bericht, ten minste 24 uren vooraf ontvangen, uitgenoodigd werd om er bij tegenwoordig te zijn.

« De vaststellingen zullen slechts mogen gebeuren in tegenwoordigheid van twee getuigen en tusschen 9 uur 's morgens en 6 uur 's avonds.

« De processen-verbaal zullen op staanden voet opge maakt worden door de verhaliseerde ambtenaren die er zich zullen toe bepalen er alle feitelijke elementen in op te teekenen, waarop de overtreding kan gegrond worden, met uitsluiting van elke persoonlijke interpretatie. Zij zullen er letterlijk in opnemen, de termen der vragen die zij aan den belastingplichtige zullen stellen, evenals de juiste termen van diens antwoorden.

« De belastingplichtige of deze die hem vervangt zullen, daarenboven, uitgenoodigd worden om in het proces-verbaal alle opmerkingen te laten opnemen, die zij noodig zullen achten, en verzocht worden hun verklaring mede te onderteekenen. In geval van weigering tot onderteekenen, zullen door de verbaliseerende ambtenaren in het proces-verbaal de redenen voor deze weigering opgenomen worden.

« De getuigen zullen door hun handteekening bevestigen dat de hierboven op straf van nietigheid voorgeschreven formaliteiten nageleefd werden.

« Een gelijkvormig verklaard afschrift van het proces-verbaal zal aan den belastingplichtige, binnen 8 dagen na de vaststelling, betekend worden, op straf van vervallen-verklaring der vervolgingen. »

ART. 2.

Aan artikel 206 worden volgende woorden toegevoegd :

« De vermoedens zullen echter alleen door de Administratie aan zich mogen behouden worden, als zij door het College van experts, ingesteld bij artikel 48-2 van het Wetboek der samengeschatelde wetten op de met het zegel gelijkgestelde taxes, aan wiens onderzoek zij voorafgaandelijk zullen worden onderworpen, als voldoende worden beschouwd om de vervolgingen te wettigen.

« Om te kunnen aangenomen worden, moeten de « vermoedens » de bij artikel 1353 van het Burgerlijk Wetboek voorziene voorwaarden vervullen.

« De bekentenissen van de belastingplichtigen mogen slechts aan zich worden behouden, voor zooveel zij door henzelf en schriftelijk werden gedaan. »

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

Il est ajouté au Code des Taxes assimilées au timbre un article 205bis rédigé comme suit :

« Les procès-verbaux d'infraction basés sur des constatations faites à domicile ne seront valables que si deux fonctionnaires, ayant au moins le brevet de surnuméraire, ont participé au constat et si le redevable a été invité à y assister par voie d'avis recommandé à la poste, reçu au moins 24 heures au préalable.

« Les constats ne pourront être effectués qu'en présence de deux témoins, et entre 9 heures du matin et 6 heures du soir.

« Les procès-verbaux seront rédigés séance tenante par les verbalisants qui se borneront à y consigner tous les éléments de fait susceptibles de baser la contravention à l'exclusion de toute interprétation personnelle. Ils y acteront littéralement les termes des interpellations qu'ils feront au contribuable ou à celui qui le remplace, ainsi que les termes exacts des réponses de ceux-ci.

« Le redevable ou celui qui le remplace, seront en outre invités à faire acter au procès-verbal toutes observations qu'ils jugeront expédientes et invités à contre-signer leur déclaration. Mention de leur refus de signer avec indication des motifs du refus sera éventuellement actée par les verbalisants.

« Les témoins attesteront par leur signature l'accomplissement des diverses formalités ci-dessus prescrites et prévues à peine de nullité.

« Copie certifiée conforme du procès-verbal sera signifiée dans les huit jours du constat, au redevable sous peine de déchéance des poursuites. »

ART. 2.

Il est ajouté à l'article 206 les mots suivants :

« Toutefois, les présomptions ne pourront être retenues par l'Administration que si elles sont considérées comme suffisantes pour légitimer les poursuites, par le collège d'experts établi par l'article 48-2 du Code des lois coordonnées sur les taxes assimilées au timbre, auquel leur examen sera préalablement déféré.

« Les « présomptions » pour être admissible doivent remplir les conditions prévues par l'article 1353 du Code civil.

« Les aveux des contribuables ne pourront être retenus que pour autant que ces aveux soient consignés par écrit et de leur main. »

ART. 3.

Bij het Wetboek der met het Zegel gelijkgestelde Taxes, wordt een artikel 206*bis* gevoegd, als volgt luidend :

« Het zal de rechtbanken vrijstaan, bij verzetaanteekening van den belastingplichtige tegen het dwangbevel van de Administratie, te bevelen, bij gemotiveerd besluit, dat de executie van de administratieve beslissing, waarbij de belastingplichtige te goeder trouw en die, te voren, de bepalingen van de wetgeving op de met het zegel gelijkgestelde taxes nog niet overtreden had, veroordeeld wordt tot de betaling van een geldboete, zal uitgesteld worden gedurende een termijn waarvan zij den duur zullen vaststellen en die vijf jaar niet zal te boven gaan.

» Als de belastingplichtige gedurende den opschortings-termijn zich niet schuldig maakt aan een nieuwe overtreding, zal de boete als niet opgelegd beschouwd worden. »

ART. 4.

Bij het Wetboek der met het Zegel gelijkgestelde Taxes, wordt een artikel 206*ter* gevoegd, als volgt luidend :

« De door de Thesaurie in vervolging gestelde belastingplichtige zal mogen eischen dat een compensatie uitgewerkt worde van de sommen die van hem gevorderd worden wegens verzuim van betaling van taxes en van die welke hij zou kunnen bewijzen, sinds 1 Januari van het jaar der oudste overtreding, betaald te hebben als belasting op het zegel, zonder dat de betaling er van eischbaar was.

» De eventueele geldboete zal slechts mogen toegepast worden op de sommen waarvoor de Thesaurie, na de vereffening van deze compensatie, schuldeischer zal blijven. »

ART. 3.

Il est ajouté au Code des Taxes assimilées au timbre un article 206*bis*, rédigé comme suit :

« Il sera loisible aux tribunaux, sur opposition du contribuable à la contrainte de l'Administration, d'ordonner par décision motivée qu'il sera sursis pendant un délai dont ils fixeront la durée, mais qui n'exédera pas cinq ans, à l'exécution de la décision administrative, condamnant à l'amende le redevable de bonne foi, n'ayant pas encore contrevenu antérieurement aux dispositions de la législation sur les taxes assimilées au timbre.

» Si le redevable ne se rend plus coupable pendant la durée du sursis d'une nouvelle contravention, l'amende sera considérée comme non avenue. »

ART. 4.

Il est ajouté au Code des Taxes assimilées au timbre un article 206*ter* rédigé comme suit :

« Le redevable poursuivi par le Trésor public pourra exiger qu'il soit opéré une compensation entre les sommes qui lui sont réclamées du chef d'omission de taxes et celles qu'il justifierait avoir payées indûment au Trésor, à titre d'impôt sur le timbre, depuis le 1er janvier de l'année de la contravention la plus ancienne.

» L'amende éventuelle ne pourra être appliquée que sur les sommes dont le Trésor resterait créateur après cette compensation. »

J. DUCHATEAU,
L. BAILLON,
J. LAENEN,
M. DE JAEGERE,
Dr ROMBAUTS,
Dr SIEBEN.